

EMEK

HAFTALIK YAYIN

PARTİ YIKICILARINA KARŞI BİRLEŞELİM

İzmir il Kongresini Sosyalist Devrimciler Kazandı

MDD-AYBAR İTTİFAKI BOZGUNA UĞRADI

İçinde bulunduğumuz aylarda Türkiye İşçi Partisi kongrelerini yapıyor. Partimizin, bir yılı aşkın bir süreden beri, bir buhran içinde bulunduğunu biliyoruz. Bu buhran Aybar'ın yönetimden uzaklaştırılmasiyle hafiflemişse de henüz atlatılmış değildir. Bu bakımdan kongrelerin TİP'in derlenip toparlanarak yeniden sosyalist hareketin öncüsü haline gelmesinde büyük önemi var. Çünkü bir partinin dışa karşı etkin bir mücadele verebilmesinin ilk koşulu, kendi içinde bir birliğe kavuşmasıdır. Türkiye İşçi Partisi içindeki çalkantılar bu yüzden büyük önem taşımakta ve partili arkadaşlarımıza kongrelerde büyük görevler düşmektedir.

EGEMEN SINIFLAR PARTİMİZİ İÇERDEN YIKMAYA ÇALIŞIYOR

Bugün partimiz iki yönlü bir saldırıyla karşı karşıyadır. Dışardan emperyalizm ve burjuvazi, içerden küçük burjuva görüş ve hareketini temsil eden MDD'ciler partiyi yıkmaya çalışıyorlar. Ancak MDD'ciler parti yıkıcılığını hızlandıralı beri burjuvazi partiye karşı saldırılarını azaltmıştır. Çünkü dışardan saldırıların partilileri birleştirdiğini ve böylece içerden yapılacak yıkıcılığın etkisini azalttığını görmüştür. Emperyalizm ve burjuvazi dışardan saldırmak yerine içerden saldıranlara destek olmayı yeğ bulmaktadırlar.

Partiyi içerden yıkma hareketini yürüten milli demokratik devrimcilerin taktiklerinin özü, parti içinde bir anarşi yaratmakta toplanıyor. Bunun için kongrelerde parti üyesi olmayanları konuşturmaktan, kongreleri basmaya, üst kurul kararlarını hiçe saymaya, parti binalarının kapılarını kırmaya kadar varan bir çok usûle başvuruyorlar. Partiyi yıkmaya ya da etkisiz hale getirmeye yarayacağını sandıkları an, bir saniye önce lânetledikleri güçlerle hemen ittifaka yanaşıyorlar. Küçük burjuva terörcülüğü ve sosyal-faşist çabalar ile ikiyüzlü politika bunların silahlarıdır. Egemen çevreler ise, bütün bunlara bıyık altından gü-

Devamı 3. Sayfada

GÜNDEM

İKİNCİ YAYIN YILINA BAŞLARKEN

Değerli okurlar,

EMEK ikinci yayın yılına elinizdeki ilk haftalık yayınıyla giriyor. Haftalık yayının amaçlarını şöylece özetleyebiliriz:

— Aylık yayında geliştireceğimiz düşünceleri özlü bir şekilde vermek,

— Yurt ve dünya olaylarını daha kısa aralıklarla duyurmak,

— Partimiz hakkında burjuva basını ile bazı parti düşmanı sol yayın organlarının yayınlamadıkları haberleri yayınlamak; yanlış, eksik yayınları elden geldiğince düzeltip tamamlamak,

— Partiye düşman, fakat sosyalist geçinen unsurla-

Devamı 3. Sayfada

DOĞUDAKİ FAŞİST BASKI DEVRİMCİLERİ SİNDİREMEZ

Egemen güçler Türkiyenin Doğusunda yeni bir faşist oyun oynamaktadırlar. Bu Mardin dolaylarında kaçakçı takibi diye başlattırılmış, daha sonra hareketin niteliği değiştirilerek, baskı ve teröre geçilmiştir.

Özel surette yetiştirilmiş komando birlikleri, 8 Nisan sabahı çevresi toplarla çevrili Silvan İlçesine girmişler, halkı yataklarından sürükliyerek çıkarıp toplama kamplarına almışlardır. Kadınlı, erkekli binlercesini çağ gerisi baskı ve hakaretlere tabi tutmuşlardır. Bir kaç gün sonra aynı olay Batman'da da tekrarlanmış, 1500 den fazla kişi daha korkunç baskı ve işkenceye tabi tutulmuştur. Baskı ve terör, plânlı bir şekilde Doğunun diğer merkezlerine doğru kaydırılmaktadır.

Demokratik bir hukuk devleti olduğu iddia edilen Türkiyemizde pek dikkatleri çekmiyen bu oyunun sebebi nedir? Acaba demokrasiyi, hukuk devletini ve insanî bütün değer yargılarını ayaklar altına alan, fakat hiç bir tepki ile karşılaşmıyan bu olayın arkasında neler saklıdır? Sahneye konan bu oyunu kimler tezgâhladılar, amaçları ne olabilir?

Bilindiği gibi, doğu anadolu'da yaşayan nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan Kürt halkının varlığı hakim güçler tarafından inkâr edilmekte ve yasalara aykırı olarak yoğun bir biçimde asimilasyona tabi tutulmaktadır. Doğudaki her gelişmenin ve her uygulamanın temelinde bu gerçeğin ağırlığı yatmaktadır. Ne

Devamı 3. Sayfada

ANTİ - EMPERYALİST MÜCADELENİN ANLAMI

Kenan SOMER

Aşağıdaki yazı, gazeteci arkadaşımız Mehmet Kemal'in düzenlediği bir soruşturmaya cevap olarak hazırlanmıştır. Bu soruşturmaya verilen cevaplar, «Solda Koynayan Kazan» başlığıyla, Nisan ayı **içinde,** Yeni Gazete'de **yayınlandı. Kenan Somer arkadaşımızın cevabı da, gazetenin 9 Nisan 1970 günlü sayısında, ama bir gazete yazısının tabi bulunduğu sınırlamalar yüzünden ancak kısmen ve bazı ciddi dizgi yanlışlıklarıyla birlikte yayınlanmıştı. Burada, dergimizin Sosyalist Devrim Mücadelesi konusundaki görüşlerine açıklık kazandıracağı düşüncesiyle, yazının tümünü yayınlıyoruz.**

● Solda durum hayli karışık görünüyor. Bu karışıklığı, solların kişisel kusurlarına, bilgi ve görüş yetersizliklerine bağlamaya çalışan iyi niyet erbabı eksik değil. Kişisel kusur ve yetersizliklerin de bu çorbada bir tuzu vardır elbet. Ama bu işi salt kişisel nedenlerle açıklamağa çalışmak, eksik, dolayısıyla yanlış olur.

Bu türlü karışıklıkların nedenini biraz derinlerde, sınıf planında, sınıflar mücadelesi planında aramak gerekir.

Ama önce bir durum saptaması yapmalı. Soldaki karışıklık, en göze çarpan şekliyle, kendini bir strateji tartışması olarak gösteriyor. Önümüzdeki devrimci aşamanın niteliği, ve buna bağlı olarak pratik eylem çizgisi tartışılıyor. (Burada tartışma sözünü pek de yerinde kullanmadığımı biliyorum, ama hadi öyle diyelim). Ben kendi payıma, tartışmalara açıklık sağlama bakımından, toplumların önündeki devrimci aşama meselesini, her şeyden önce teorik bir çerçeve içine yerleştirmek ihtiyacını duymuş, **EMEK** dergisinde yayınlanan **«Açıklığa Doğru»** başlıklı bir yazıda bunu yapmağa çalışmıştım. Gene o noktadan hareket etmek isterim.

(Yazının bu bölümünde, 15 günlük **EMEK** dergisinin 20. sayısında yayınlanan adı geçen yazının **«Çerçeve»** başlıklı bölümü hemen aynen tekrarlandıktan sonra, şu sonuca varılmaktadır):

Şimdi söylediklerimi özetliyorum: Toplumların önündeki devrim aşaması, ve bu aşamaya dönük karmaşık devrimci mücadelenin egemen niteliği, **temel** çelişme tarafından; pratik eylem çizgisi, yani devrimci mücadelenin bürüneceği somut biçim, **esas** çelişme tarafından belirlenir. Aralarındaki karmaşık ilişkiye rağmen, devrimci mücadelenin biçimiyle, devrimci mücadelenin hedefi birbirine karıştırılmamalıdır.

● Bu noktada, Türkiyenin şu andaki esas çelişmesini saptamak büyük bir önem taşıyor.

Başlıca veriler şunlar: Türkiye, geri kalmış kapitalist ülkeler kategorisinde yer alıyor. Bu kategorideki bütün ülkeler, şu ya da bu derecede, emperyalist bağımlılık ilişkileri içinde. Bu durumda, Türkiyenin şu andaki esas çelişmesini, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlık alanında aramak gerektiği, yaygın bir kanı. (Bu kanı, «Türkiyenin esas çelişmesi anti-emperyalist çelişmedir» şeklinde de ifade ediliyor). Buraya kadar bir diyeceğim yok. Ama, esas çelişmenin emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki çelişme olduğunu söylemek, ve bununla yetinmek, bence meseleye gerekli açıklığı getirmeğe yetmiyor. Çünkü, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlık, aralarında çok sıkı bir bağlılık bulunmakla birlikte, esas itibariyle biri **sınıfsal**, öbürü de **ulusal** olmak üzere, başlıca iki düzeyde söz konusu olabilir. Öyleyse, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlığın, **esas çelişme** olarak hangi düzeyde ete kemiğe büründüğünü saptamak gerekiyor. Genel olarak, emperyalist bir devletin açık silâhlı saldırısı söz konusu olmadığı sürece, emperyalist bağımlılık ilişkileri içinde bulunan bir ülkede, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlığın, esas çelişme olarak, kendini sınıfsal düzeyde göstereceği söylenebilir. Bu durumda, pratik eylem çizgisi, her şeyden çok, emperyalizmin ülke içindeki toplumsal tabanını gözetecek, ve devrimci mücadele, **muhtevası emperyalizmin toplumsal tabanı tarafından belirlenen** bir sınıf mücadelesi ekseninde geliştirilecektir. Emperyalist bir devletin silâhlı saldırısı, pratik eylem çizgisini de değiştirir. Çünkü o zaman, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlık, bu defa, esas itibariyle sınıfsal planda değil, ulusal planda ete kemiğe bürünecek, bunun sonucu, ülke içindeki sınıf ilişkilerinde derin değişiklikler olacak (bu değişiklilerin, son tahlilde, statükonun korunması anlamına geleceğini de unutmayalım), belki emperyalizmin toplumsal tabanı bir hayli daralacaktır. Emperyalizmin toplumsal tabanı, bir yandan emperyalizmin izlediği siyaset, bir yandan da bağımlı ülkenin somut sosyo-ekonomik durumuyla sıkı bağlılık durumundadır. Bunu da gözden kıçarmamak gerekiyor.

● Bu konuyu daha fazla genişletmeden, söylediklerime açıklık kazandıracağını sandığım somut bir örnek vereyim: Çin Devrimi, baştan, ya da 1924 yılında başlayan birinci devrimci iç savaştan beri, anti-emperyalist bir nitelik taşıyordu. Yani emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki çelişme olarak, kendini esas itibariyle sınıfsal düzeyde göstermiştir. Ancak Japon emperyalizminin Çine silâhlı saldırısıyla açılan ve 1946 yılına kadar süren Direnme Savaşı döneminde, esas çelişmenin **düzeyi** değişmiş ve emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki esas çelişme, bu defa Çin milleti ile Japon emperyalizmi arasındaki çelişme olarak, kendini **ulusal** düzeyde göstermiştir. Direnme savaşının zaferle sonuçlanmasından sonra, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki esas çelişmenin gene sınıfsal düzeye kaydığını ve 1949 yılında, işçi sınıfının hegemonyası altındaki demokratik halk diktatoryasında, yani Çin sosyalist devriminde çözümlendiğini biliyoruz.

● Şimdi Türkiyenin esas çelişmesi nedir meselesine geçebiliriz. (Yazının bundan sonraki kısmı, Yeni Gazete'deki soruşturmada yayınlanan kısımdır. Burada, dizgi yanlışlarından arındırmağa çalışarak, bu kısmı yeni baştan yayınlıyoruz).

Türkiyenin geri kalmış kapitalist ülkeler kategorisi içinde bulunduğunu, yani Türkiyedeki egemen üretim biçiminin kapitalist üretim biçimi olduğunu ve bu durumun bütün sonuçlarını hesaba katarak söylüyorum: Türkiyedeki **esas** çelişme, şu anda, kapitalizm ile, (başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi köylüler, köy ve şehir küçük-burjuvazisi, çeşitli aydın tabakaları gibi) tüm emekçi sınıf ve tabakalar, ya da bu güçlerin büyük bir çoğunluğu arasındaki çelişmedir. Öyleyse, pratik eylem çizgisi, devrimci mücadelenin bürüneceği somut biçim, zorunlu olarak, anti-kapitalist bir nitelik taşıyacaktır. Tabii gerçekten devrimci bir mücadele söz konusuysa....

● Buradan soldaki daha doğrusu «sosyalistler» arasındaki karışıklığın sınıfsal nedenine geçebiliriz. Ülkemizdeki devrimci süreç, geniş küçük-burjuva yığınlarını devrimci mücadele içine çekmektedir. Bunun sonucu, ülkemizdeki devrimci mücadele alanı, küçük-burjuva etkilere son derece açık bir alandır. Genel olarak devrimci mücadeleyle, sosyalistlerin devrimci mücadelesini elbette birbirine karıştırmamak gerekir Ne var ki, gerçekte bu iki iş, iyiden iyiye karışmış gibi görünüyor. Yani proleter devrimcisi olmak iddiasında bulunan kimseler arasında, halisüddem küçük-burjuva devrimcileri olduğunu söylemek istiyorum. Ayrıca, devrimci süreç içine katılan küçü-burjuva yığınlarıyla doğru ilişkilerin kurulamaması, bazı hüsnükuruntu erbabını, harekete getirdiği güçler elinde oyuncak olan sihirbaz çırağına benzetmekte, neticede, «sosyalistler» arasındaki karışıklıkların artması sonucunu vermektedir. Tabii işçi sınıfının sosyalist akım içinde henüz ağırlığını yeterince duyuramamasının yarattığı boşluk, bu alanı küçük-burjuva etkilere karşı bir hayli açık bırakmaktadır. Soldaki karışıklıkığın temelinde bu durum yatıyor sanıyorum.

● Sosyalist akım içinde küçük-burjuva etkisini somut bir örnekle göstermek için, milli demokratik devrim stratejisi adına kopartılan yaygaradan söz edebilirim. Kendi kendilerine adlar takan MDD'-ciler, küçük-burjuva etkisini temsil eden tek örnek değil, ama günümüzün en göze çarpan örneği. Aslında milli demokratik devrim stratejisinin sosyalist literatürde belirli bir yeri vardır. Bu strateji, sömürgelikten kurtulmuş ülkelerde bağımsız bir milli devlet kurulmasıyla ilgili tezlerden, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde milli kurtuluş hareketi ekseninde geliştirilen sosyalizme geçiş mücadelesiyle ilgili tezlere kadar, çeşitli düzeylerde geliştirilmiş tezleri kapsar. Kapitalizm-öncesi aşamadan, kapitalist gelişmeyi bertaraf ederek, doğrudan doğruya sosyalizme geçişin imkân dahiline girdiği 1920 yıllarından sonraki pratik ihtiyaçlara bağlı olarak şekillenen bu tezler, kesin ifadelerini, 1950-1960 yıllarındaki gelişmelere, yani emperyalizmin sömürgeci sisteminin yıkılmasına bağlı olarak, 1960 yılından son-

Devamı 4. Sayfada

Doğudaki Faşist.. 1. sayfadan

varki; bugüne kadar herkes bu duruma bilerek veya bilmeyerek gözlerini kapamıştır. Ama tarih kapanan gözlere rağmen hükmünü icra etmekte, Ezilen Türkiye Halkları ve sömürülen sınıflar uyanmaktadır. Bu uyanış hakim sınıfları, şöven güçleri ırkçı çevreleri, bölücüleri ve emperyalizmi alabildiğine ürkütmektedir.

İşte oynanan oyun, bu ürküntünün bir yansımasıdır.

Oyun, Doğunun en devrimci kesimlerinde oynanmaktadır. Çünkü; Silvan, Batman ve dolaylarında halkın uyanışı, devrimci mücadelesi gün geçtikçe güçlenmekte ve hızlanmaktadır. Bilhassa Ortadoğuda son zamanlardaki bir takım olumlu gelişmelerin, bu uyanışı ve devrimci mücadeleyi daha da hızlandıracağı saklanılmıyacak bir gerçektir.

Bu gelişmelerin, yakın bir gelecekte somut bir takım demokratik istemleri de beraber getireceğini çok iyi hesaplayan egemen güçler, bu oyunu bunun için tezgâhladılar. Bu bölgede, geçmişte en kanlı biçimlerde yapılan uygulamaların hatıralarını tazeliyerek, halkı sindirmek, baskıları sineye çekmekten bıkan insanlardan doğacak haklı tepkileri, şiddetle bastırıp bu uyanışı ve devrimci mücadeleyi, daha doğarken boğmak. Oynanan bölücü ve yurttaşlar arasında ayrım gözetici oyunun özü budur.

Bu uygulama Türkiye'de halkları birbirine düşman etmeye yol açabilecek korkunç bir uygulamadır. Anayasaya aykırı bir baskı ve terör kampanyasıdır. Demokratik bütün güçlerin buna karşı birleşmeleri zorunludur.

Şimdiye dek bazı ufak olaylarda, bir kaşık suda fırtına koparırcasına demokrasi ve özgürlük havarisi kesilen küçük burjuva çevreler ve sözde devrimci basın, bu konuda susmayı tercih etti.

Bu suskunluk elbetteki kaçınılmazdı. Çünkü, basın egemen sınıfların basınıdır. Devrimci geçinen yazarlar ise, küçük burjuva şöven şartlanmalarından henüz sıyrılamadıkları için, bu olaya değinmekten kaçındılar.

Bu konuyu sosyalistlerin bütün açıklığıyla ortaya koymaları, egemen güçlerin çirkin oyunlarını gözler önüne sermeleri, devrimci mücadelenin sağlıklı gelişmesi ve bütünlüğü için gereklidir.

İşçi sınıfının kendi ideolojisi ile mücehhez güçlü siyasal örgütünün bulunduğu ülkelerde, hakim sınıfların böyle bir uygulamaya kolay kolay cesaret edemiyecekleri açık ve seçiktir.

Zafer, ezilen halkların ve sosyalizmin olacaktır.

İZMİR İL KONGRESİ

1. Sayfadan

lüyor, bunları el altından destekliyorlar. Çünkü, biliyorlar ki, Türkiyedeki Milli Demokratik Devrim Hareketi; hangi kılığa girerse girsin, kapitalizme dönük yüzünü bilimsel sosyalizmin hazinesinden çalınmış kavramlarla ne kadar kaplarsa kaplasın, en hafif deyimiyle, burjuvazinin ve emperyalizmin sosyalist hareketi bölmek, örgütsüz bırakmak çabalarının en iyi hizmetkârıdır. Tarih, burjuvaziye sosyalist hareketi dışardan saldırılarla etkili bir şekilde baltalayamayacağını öğretmiştir. Onun için burjuvazi içerden saldırıları var gücüyle desteklemektedir.

KONGRELERİ TASALLUTTAN KURTARMAK LAZIMDIR

Son kongreler gösterdi ki, parti yıkıcılarına açık kongreler tam bir tasallut altında geçmekte ve şamata yapmayı beceremeyen üyeler, bu toplantılarda, bir kaç zorbanın ve şamatacının kongreyi saptırmasına engel olamamaktadırlar. Delegeler, şamatacı, faşist usülleri ve zorbalığı partimizin içine taşıyan unsurların tasallutu yüzünden kanaatlerini açıkça belirtemez duruma düşmektedirler. Bu durumun devamı parti içi demokrasinin tümden yıkılması ve kongrelerin sağlıklı karar alma imkânlarının hepten ortadan kalkması sonucunu doğuracaktır. Bu durumu gözleyen Merkez Yürütme Kurulu, Parti kongrelerinin yalnız delegelere ve üst kurul üyelerine açık olacağı yolunda bir karar aldı. Bu karar kongrelerin demokratik bir ortam içinde, parti üyesi olmayan zorbaların saldırılarından uzak olarak yapılabilmesi için alınmıştır. Bu yüzden parti içi demokrasiyi sağlamaya yönelik bir karardır, yerindedir. İzmir İl Kongresi de bunu göstermiştir.

İZMİRDE MDD-AYBAR İTTİFAKI HEZİMETE UĞRADI

26 Nisan pazar günü yapılan İzmir İl Kongresi, Parti hattını savunan sosyalist devrimcilerle partide küçük burjuva sapması iki akımı temsil eden milli demokratik devrimciler, Aybarcılar ittifakı arasındaki mücadeleye sahne oldu. Gerek kongre salonu içindeki gerekse kongre salonu dışındaki mücadeleyi, MDD-Aybar ittifakına karşı sosyalist devrimci partililer ezici bir başarıyla kazandılar.

Sabah saat 10.— da başlayıp akşam saat 17.— de biten kongre boyunca sayıları yüzü aşan bir grup devamlı olarak salona girmek için kapıları zorladılar. Kapıyı tutan sosyalist Devrimci İşçiler ve gençler MYK kararı uyarınca delegeler ve üst kurul üyeleri dışında kimseyi içeri alamayacaklarını bildirince kavga çıkarmaya yeltendiler, provakasyonlara giriştiler. Aklî dengesi bozuk kişileri ya da bazı «sivil» leri öne sürdüler. Arkadaşlarımızın, «bir buda heykelinin taştan sükûnu gibi kendinden emin» tavırları karşısında bütün kışkırtmalar boşa gitti. Büyük bir kavga çıkaramadılar. Bunun üzerine ihbar yoluna gittiler. Orta boylu, saçları yana dağınık taralı, yeşil ceketli, beyaz gömlek, siyah kravat, siyah pantolonlu, bir elinin işaret parmağı eksik ve yüzünde yara izi bulunan ve de sabahtan beri en çok ses çıkaran, provakasyona çalışan bir zat kapı önünde duran üç işçi arkadaşımızı herkesin gözü önünde polise ihbar etti, bunlarda silâh var diye. Polisler arkadaşlarımızı alıp götürürken bir başka gayretkeş muhbir, öğrenci arkadaşlarımızdan birini göstererek, bunu da arayın diyordu. Belki faydası olur diye bu zatın da eşkalini verelim, «yetkili» MDD'ciler de gördükleri halde... Bu ikinci muhbir uzun boylu, iriyarı, yüzü jiletle çizilmiş bir zat-ı muhteremdi. Sonuçta, polisçe götürülen işçi arkadaşlarımızdan Genel Merkezde görevli olanı halen İzmir'de tutukludur, cezaevindedir. Ve de bu bir ihbarın hikâyesidir.

Dışardaki tasallutların kapıdan sızamaması sonucu, Kongre içerde tamamen demokratik bir ortamda yapıldı. Herkes istediği kadar konuştu. Kimsenin söz hakkı kesilmedi. En küçük bir kısıtlama olmadı. Başkanlık divanı seçimini, parti hattını savunan sosyalist devrimcilerin adayı Turgut Kazan büyük farkla kazandı. Aybar-MDD ittifakı hiçbir oylamada üçte biri aşamadı. Birlikte çıkardıkları delege ve yönetim kurulu listeleri de fayda etmedi. İzmirli partililer küçük burjuva sapmalarına karşı azimli ve bilinçli olduklarını ispat ettiler. Ne MDD-cilerin sapık fikirlerini kırık bir plâk gibi tekrar etmeleri ne de Aybarcıların onları desteklemeleri Partili sosyalistleri etkilemedi. Sosyalist devrimcilerin karar tasarısı 28'e karşı 87 oyla kabul edildi.

AYBAR-AREN DEĞİL - AYBAR-MDD İTTİFAKI

Parti içi ihtilâfın başlangıcından beri ittifak halinde olan, ve bunu, gerek olağan üstü kongredeki tavırlarıyla ve gerekse önseçimlerde, Ankara'da Yalçın Cerit başkanlığındaki il yönetim kurulunun düşürülmesinde, Malatya'da, İstanbul'da vb... yerlerde gösteren milli demokratik devrimcilerle Aybarcılar, son olarak, İzmir il kongresinde «kutsal ittifak» ın devam ettiğini isbat ettiler. Biri pasifist öbürü anarşist iki küçük burjuva akım hemen biribirlerini tanıyıp elele verdiler. Mesele, sosyalizme karşı olmaktır. Korku sosyalist mücadeledendir. Küçük burjuvanın yüreğinin derinliklerinde sınıf savaşına karşı duyulan o amansız korku...

Durum gün gibi açıktır. Listeler ortadadır. İttifakın, sosyalizme karşı «kutsal ittifak» ın, Aybar-MDD arasında olduğu ortadadır. Bir yanda parti hattını savunan sosyalistler, öte yandan küçük burjuva radikalizminin iki kanadı; gerçek budur. Sosyalizm düşmanları partiyi yıkmak için elele vermişlerdir. Bilelim.

Küçük burjuva devrimcilerine sosyalist mücadelemizin öncüsü **TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİ YIKTIRMAYALIM!**

Gündem

1. Sayfadan

rın içyüzlerini sergilemek ve,

bütün bunları daha geniş bir okuyucu kitlesine duyurmak.

Haftalık yayını her ayın 8., 15. ve 22. günleri yayınlayacağız.

Abonelerimizin ve başka bazı sosyalist arkadaşlarımızın adreslerine parasız olarak göndereceğiz.

Okuyucularımızdan, haftalık yayının ellerine geçmesinde fayda umdukları sosyalistlerin adreslerini bize bildirmelerini rica ediyoruz. Burada unutulmaması gereken bir nokta, elinizdeki yayının bu niteliğiyle, ancak sosyalizmin bazı sorunlariyle ilgilenen veya ilgilenebilecek arkadaşlara yararlı olabileceğidir.

EMEK'i okuyun, okutun.

EMEK'i abone olarak, abone bularak ve bağış yaparak destekleyin.

Unutmayın ki, EMEK sosyalist devrim mücadelemizin yayın organıdır.

ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELENİN ANLAMI

2. Sayfadan

ra bulmuştur. Ve söylediğim gibi, bu tezler, kapitalizm-öncesinin geriye doğru çeşitli aşamalarında ve yoğun bir milli kurtuluş mücadelesi içinde bulunan çeşitli ülkeler için çeşitli düzeylerde geliştirilmiş tezlerdir. Türkiyede bu tezlerin hemen hemen hepsi karmakarışık bir şekilde savunuldu. Son zamanlarda bir durulma var. Son zamanlarda, mao'cu ideologların, Çin devriminin Çindeki gelişme ihtiyaçlarıyla sıkı sıkıya ilişkili olduğunu sandığım bir şekilde, üzellikle Direnme Savaşı döneminde uygulanan stratejiye dayanarak, evrensel bir model olarak sunmak istedikleri MDD stratejisinden esinlenme yönünde belirli bir eğilim görülüyor. Eğer yanlış anlamıyorsam, sosyalist devrime geçmeden önce ve bu geçişin şartlarını hazırlamak için, özellikle Amerikan emperyalizmine karşı milli kurtuluş mücadelesi ekseninde gelişen anti-feodal, anti-emperyalist bir devrimci mücadele önerilmektedir. Bu öneriye göre, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki **esas** çelişme, ağırlık noktası itibariyle, sınıfsal planda değil, ulusal plandadır. Bu öneri, hangi kılığa bürünürse bürünsün, son tahlilde sınıf mücadelesine karşı doğal bir tepki duyan, sınıf mücadelesini reddetmek için daima bir gerekçe arayan küçük-burjuva aydınlara çok uygun gelmekte, küçük-burjuva devrimcileri için çok uygun bir üreme ortamı sağlamaktadır. Bunun somut belirtilerini hemen her gün görüyoruz. Ama asıl mesele burada değil. Çünkü bu öneri, emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki çelişmeyi çözmenin, **ülkemizin bugünkü şartları içinde** en doğru yolu olsaydı, küçük-burjuva devrimcilerini kendine çekmesinden ancak sevinç duymak gerekirdi. Bu öneri, aslında, parlak milliyetçilik demagojisiyle, devrimci mücadeleyi, bugün emperyalist güçlerle anti-emperyalist güçler arasındaki karşıtlığın esas çelişme olarak ete kemiğe büründüğü **sınıfsal plandan kaydırmağı** gözetmektedir. Şüphesiz, esas çelişmenin ulusal plana kaydığı emperyalizmin saldırı döneminde, sınıf mücadelesi ekseninde bir mücadele önermek, emperyalizmin ekmeğine yağ sürmek olur. Ama, esas çelismenin sınıfsal düzeyde bulunduğu bugünkü mücadele döneminde, emperyalizmin ülke içindeki toplumsal tabanını bir yana bırakıp, hatta bu tabanın en dinamik unsurundan müttefik edinme kuruntusuna kapılarak, soyut bir anti-emperyalist mücadele önermek de, gerçekten devrimci bir mücadele değil, ancak bir garip devrim edebiyatı olur.

Milli demokratik devrim stratejisi adına kopartılan gürültü, işte bu garip devrim edebiyatından başka bir şey değildir; ve sosyalist akım içinde, bir yerde bu akıma karşı çıkma eğilimini taşıyan tipik bir küçük-burjuva sapmasıdır. Soldaki karışıklığın, tek değil, ama en çığırtkan unsuru, bugünlük budur.

HÜSEYİN ERGÜN'ÜN KÜRTÇÜLÜKTEN HAPSİ İSTENDİ.

EMEK'in 1. sayısında yayınlanan «Sosyalist Potansiyelden Sosyalist Güce» başlıklı yazının «Doğu Sorunu Yalnız Ekonomik Değil, Aynı Zamanda Etnik Bir Sorundur» arabaşlık bölümünde kürtçülük propagandası yapıldığı iddiasiyle açılan davaya 6 Mayıs günü devam edilmiştir. Duruşmada savcı yazıda TCK'nun 142/3 - 6 maddesinin ihlâl edildiğini iddia etmiş ve arkadaşımızın 1,5 ilâ 4,5 yıl arasında hapsini istemiştir.

Duruşma savunma için 2 Eylüle bırakılmıştır.

EMEK Haftalık Yayın * EMEK Dergisinin Ekidir.
Sayı 1, Fiatı : 25 Krş.
8 Mayıs 1970

Dizgi ve Baskı : Baylan Basım ve Ciltevi
Adres : Süleyman Sırrı Sokak 2/8 Yenişehir — ANKARA

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMIDIR

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Şaban Yıldız 1 Mayıs dolaysıyla basına aşağıdaki demeci vermiştir:

«Bahar Bayramı olarak kutladığımız 1 Mayıs, aslında, işçi sınıfının sömürüden kurtulma uğruna bütün dünya ülkelerinde verdiği çetin mücadelelerin önemli bir aşamasını işaretliyen olayları anma ve mücadele azmini belirtme günüdür. 1886 yılının 1 Mayıs'ında Amerika'da 8 saatlik iş günü için ülke çapında ilân edilen genel grev kanlı olaylarla sonuçlanmış, 4 işçi can vermiş, 7 işçi de daha sonra mahkemece ölüm cezasına çarptırılmıştı. 1886'yı izleyen yıllarda da 1 Mayıs günleri genel grev girişimleri devam etti ve giderek 1 Mayıs işçi sınıfının, her ülkenin kendi şartlarına göre gösteriler yapacağı bir mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edildi.

Türkiye'de de 1 Mayıs, işçi sınıfımızca 1922-24 yılları arasında böyle kabul edildi ve böyle kutlandı. Grevler ve gösteriler oldu. Gösteriler ve grevler bastırıldı. İşçi sınıfına aman vermek istemeyen yerli burjuvazi, bir yandan işçi sınıfımızın sömürüden kurtuluş hareketini baskı kanunları ve tedbirleriyle önlerken, öte yandan, 1 Mayıs'ın anlamını unutturmak, mücadele gününü bir festival havasına büründürmek için 1 Mayıs'ı Bahar Bayramı ilân etti.

8 Saatlik iş günü için mücadele artık çok gerilerde kalmıştır; ama işçi sınıfının sömürüden kurtuluş mücadelesi bilinçlenip hızlanarak devam etmektedir. İş günü, ücretler ve benzeri işçi hakları konusunda burjuvaziden tavizler koparарak işçi sınıfının ve onunla birlikte diğer emekçi sınıfların sömürüden kurtulamıyacağı artık iyice anlaşılmıştır. Sorunun çözümü, işçi ve müttefiki emekçi sınıfların siyasi iktidarı alması ve sosyalist düzeni kurmasıdır.

20. Yüzyılın üçüncü çeyreğinde ve 1961 Anayasası Türkiye'sinde 1 Mayıs artık gerçek anlam ve niteliğinde kabul edilip kutlanmalıdır. Bahar Bayramı aldatmacasından vazgeçilmelidir. 1 Mayıs işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza kutlu olsun. Emperyalizmin ve onunla bütünleşmiş yerli kapitalizmin sömürüsünden kurtulma ve bağımsız, sosyalist Türkiye'yi gerçekleştirme mücadelemizde 1 Mayıs, azmimizi güçlendiren ve şevklendiren bir gündür.

GİDECEĞİ YER :

....

....

....